

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

MARGUERITE
KAYEOVÁ

Manželství na dálku

MARGUERITE KAYEOVÁ

MANŽELSTVÍ
NA DÁLKU

PŘEKLAD

MARIE KOUBOVÁ

Milá čtenářko,

že to na anglických panstvích v 19. století nebylo jednoduché, není asi žádným tajemstvím. Navenek pozlátko, majetek, plesy, společnost v nákladných róbách... ale skutečný život byl zpravidla jiný.

Stejně tak pro hrdinky historických příběhů, které jsem pro Vás připravil na březnové dny.

Christine Merrillová, s jejímiž knížkami se v této edici setkáváte už od roku 2010, napsala Nepřístupného lorda Danfortha, který si na debutantském plese vybere dívku, ale ta o něj nestojí. Ve společnosti o něm totiž kolují zvěsti, že ji vyděsí! Jenže láska je mocná čarodějka a Abigail nakonec zjistí, že nic není tak, jak si myslela...

Závěrečná část z minisérie Nevěsty z Nemanic Manželství na dálku je od Marguerite Kayeové, jejíž první romance v českém jazyce vyšla už v roce 1993 a od té doby jste si od ní mohla přečíst jedenáct knížek včetně této tetralogie.

Přeji Vám krásné dny plné slunce a jarní energie.

S láskou

Váš Harlequin

Marguerite Kayeová

**MANŽELSTVÍ
NA DÁLKU**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Inconvenient Elmswood Marriage

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Marie Koubová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Marguerite Kaye
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7548-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7549-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7550-7 (PDF)

PROLOG

Panství Elmswood, Shropshire, duben 1820

Kate nervózně pohlédla na oprýskané stojací hodiny. Jako vše v místnosti i ony pamatovaly lepší časy. Ukazovaly jí, že za patnáct minut začne schůzka, která – jak doufala – změní celý její život. Bylo tedy o minutu víc než ve chvíli, kdy hodiny kontrolovala naposledy.

Posunula diář tak, aby ležel přesně uprostřed stolu a pak na něj položila účetní knihu. Složka s účty dostala přiděleno místo úplně nahoře.

Nakonec si nervózně uhladila již několikrát kontrolovaný účes, s jehož pomocí chtěla vypadat jako sebevědomá a zkušená obchodnice, nikoliv jako vystrašený králík, kterého jí ukazovalo proradné zrcadlo. Nervózně opět mrkla na hodiny.

Nezastavily se náhodou? Vždyť se ručičky vůbec nehýbají! Včera je přece pečlivě natáhla, stejně jak to měl ve zvyku její tatínek. Zaposlouchala se a zaslechla, jak pravidelně a spolehlivě odtikávají čas. Jako vždy.

Její nervozita stoupala. Opravdu chce muži, kterého vůbec nezná, předložit tak opovážlivý návrh? Ne, není opovážlivý. Nesmí o něm takto přemýšlet, jinak si začne připadat jako iracionální fantasta. Její návrh byl založen na zdravém rozumu a byl veskrze praktický. Zvažovala ho z nejrůznějších úhlů již několik týdnů, během nichž čekala, než se majitel panství objeví. V sázce bylo hodně – nejen její budoucnost a budoucnost jejího otce, ale také osud každého nájemce a zaměstnance.

Usazena v křesle se značně opotřebovaným koženým potahem se Kate opatrně podívala ven z okna. Kancelář, kde seděla, byla na konci hospodářského komplexu budov u zeleninové zahrady, s výborným výhledem všemi směry. Ať by přicházel odkudkoliv, od stájí, od hlavního vchodu nebo z jakékoliv místnosti s dveřmi vedoucími na terasu, musela by ho vidět. *A on opravdu přijde*, ujišťovala se. Vždyť to byl on, kdo ji požádal o schůzku, nebo ne?

I když, má-li být přesná, domluvil si schůzku s jejím otcem. Zdálo se totiž, že nový lord Elmswood si nebyl vůbec vědom faktu, že jeho majetek spravuje dcera jeho správce.

Kate se vrátila ke stolu a vytáhla dopis vložený do diáře. Ani po opětovném přečtení ale nevěděla o nic víc než předtím.

Vážený pane,

protože musím vyřešit pozůstalost po mém zesnulém otci a převzít po něm jeho panství, vracím se do Anglie. Předpokládám, že budu

schopen vyřídit potřebné právní náležitosti v Londýně nejpozději do šestnáctého tohoto měsíce. Poté hodlám odcestovat do Shropsiru, do Elmswoodu bych měl přijet sedmnáctého.

Předpokládám, že pro vás nebude problém setkat se se mnou v kanceláři panství osmnáctého v deset hodin dopoledne, abychom formálně stvrdili vaše další působení v roli správce panství a jakékoliv další související otázky.

Velice bych ocenil, kdybyste vše připravil tak, abychom celou záležitost vyřídili s maximální rychlostí a efektivitou. Naléhavé obchodní záležitosti mě totiž nutí, abych se co nejdříve vrátil zpět.

S úctou

Daniel Fairfax

Hm, Fairfax. Nepoužil svůj nově získaný titul. A vrací se sem jen velmi neochotně a na nejkratší možnou dobu. Jak se asi cítí, když ví, že už svého otce nikdy neuvidí? Dopis postrádal jakékoliv vyjádření citů, zato netrpělivost z něj jen kapala.

Zdravotní problémy jejího otce, které ho v posledních letech čím dál víc sužovaly, ji donutily pomalu se začít smířovat s tím, že i jí jednoho dne otec zemře. Přesto si v danou chvíli nedokázala onen okamžik představit a až nastane, bude to pro ni i tak strašná rána.

Daniel Fairfax to evidentně vnímal jinak. Na prstech jedné ruky mohla spočítat dny, které jako dospělý strávil ve společnosti svého otce.

Bylo mu dvacet osm let. Zнала ho... tedy přesnějši

by bylo říci, věděla o něm celý život, protože se stejně jako on narodila na tomto panství, i když ona, na rozdíl od něj, nikdy nechtěla žít jinde. Byl o šest let starší. Od otce věděla, že byl jako malý hodně nemocný a místo školy měl domácího učitele. Zato ona, jakmile byla dost velká na to, aby zvládla vyskočit do sedla, se od tatínka nehnula. Jezdila s ním na objížďky panství nebo seděla v jeho kanceláři, a zatímco on pracoval, spokojeně si kreslila.

Daniel Fairfax tehdy studoval na prestižní škole. Díky tomu mohla po většinu roku Kate předstírat, že panství Elmswood patří jen a jen jí. Když se Daniel vracel na prázdniny, občas ho zahlédla, jak plave v jezeře nebo jede na poníkovi, ale to bylo jen velmi zřídka.

Když se potkali, bral její přítomnost na vědomí rychlým nezúčastněným pokývnutím hlavy, po němž se otočil a odkráčel pryč.

Oba byli jedináčci, jemu ale na rozdíl od Kate evidentně samota nevadila. Nepamatovala si, že by za ním kdy přijeli nějakí kamarádi, možná jednou, ale to nebyl ani tak kamarád, jako spíš spolužák ze školy.

Během posledních prázdnin, které kdy strávil v Elmswoodu, odjel, a než prázdniny skončily, rozhodl se nevrátit do školy a nastoupit do námořního velitelství. To mu bylo šestnáct a Kate deset.

Když se po pěti letech vrátil, už jako dospělý muž, měl za sebou jak mládí, tak službu u námořnictva. Onen dozlatova opálený mladý muž, kterého potkala jednoho rána u jezera, jí spíš naháněl strach. Byl sice atraktivní, ale pro ni naprostý cizinec. Kate se při pohledu na něj nezmohla na slovo.

Kde pobýval poté, nevěděl ani její tatínek. Jediné, co jim sám lord Elmswood prozradil, bylo, že jeho syn „prozkoumává svět“. A protože svět je velký, bylo velmi nepravděpodobné, že by se z něj v dohledné době vrátil. Z dohledné doby se po čase stalo nikdy.

Pokud někdy napsal domů, nechával si jeho otec obsah dopisů pro sebe. Když zemřel, byl skoro zázrak, že se notáři podařilo kontaktovat dědice a že se nový lord Elmswood obtěžoval napsat jejímu otci a vrátit se do Anglie.

A teď byla Kate připravená vsadit na Daniela Fairfaxe, muže, o kterém ví jen to, že zdědil panství, celý svůj život. Pevně věřila tomu, že syn lorda Elmswooda nemůže mít pochybný charakter nebo zvrhlé choutky. V každém případě, pokud se jí podaří její plán realizovat, uvidí brzy sama na vlastní oči, co je lord Elmswood za člověka.

„Promiňte, mám tu schůzku s panem Wilsonem.“

„Lorde Elmswoode!“ zvolala Kate a vyskočila. Daniel Fairfax, ano, byl to nepochybně on, si ji tázavě prohlížel.

„Je to kancelář správce, předpokládám?“

„Ano, jste tu správně. Jsem dcera pana Wilsona.“

Kate se odmlčela a začervenala. Kčertu! Klid, klid! Musí být klidná, profesionální a soustředěná, žádná culící se slečinka.

Možná je jen vesnická holka, ale holka, která zná jeho panství jako své boty a on ji potřebuje. I když o tom ještě neví.

„Lorde Elmswoode, vy si mě asi nepamatuje. Jsem Kate Wilsonová. Jak se máte?“

„Slečna Wilsonová? No tedy, naposledy, když jsem vás viděl, jste měla culičky a roztomilé pihy...“

„Když jste tu byl naposledy, bylo mi téměř patnáct a culíky jsem nenosila od svých deseti let.“

„Opravdu? Takže teď vám je... kolik... dvacet dva? Jak se to stalo?“

„Jednoduše, prostě jsem vyrostla a zestárla. To potkává každého...“

„Ale ty roky vám nijak neubraly na kráse. Doufám, že se nezlobíte, že to říkám tak otevřeně. Mámlem jsem vás nepoznal.“

„Není divu. I když jste tu pobýval, tak jste si mě sotva všiml,“ odpověděla Kate. „Za posledních sedm let jsem se moc nezměnila,“ dodala.

„To se pletete. Ale vidím, že jsem narazil na citlivé téma. Nemyslel jsem si o sobě, že jsem nějak hrubý nebo nezdvouřilý, ale evidentně jsem byl. Sice opožděně, ale upřímně se za to omlouvám.“

„Nebyl jste hrubý. Nebylo nijak překvapivé, že jste si mě nevšímal, vždyť jste byl o šest let starší...“

„A to pořád jsem.“

„Ale teď už ten věkový rozdíl člověk nevnímá tak hrozně, jako když je mladý.“

„To je sice pravda, ale i tak se omlouvám za sebe jako za nevychovaného mladíka,“ pronesl Daniel a podíval se na hodiny.

„Myslel jsem, že mě bude váš otec očekávat. Cožpak nedostal můj dopis?“

„Dostal,“ přisvědčila Kate a snažila se rychle vrátit k nacvičenému plánu.

„Nejdřív mi dovozte, za mě i mého otce, vám

vyjádřit co nejhlubší soustrast, lorde Elmswoode,“ začala.

„To už jste udělala písemně... nebo váš otec. A také se postaral o pohřeb, že? Slyšel jsem, že účast byla hojná. Mrzelo mě, že jsem tam nemohl být, ale když jsem dostal zprávu o otcově smrti, byl již pohřbený. Cesta zpátky do Londýna mi trvala šest týdnů. Tak setkám se dnes s panem Wilsonem nebo ne?“

„Obávám se, že je indisponován, ale věřím, že vše s vámi mohu vyřídit já k vaší naprosté spokojenosti.“

„Nechci být nezdvořilý, ale já potřebuju jednat se správcem panství. Asi bude lepší, když se vrátím, až bude vašemu otci lépe. Třeba zítra?“

„Lorde Elmswoode, když jsem řekla, že je otec indisponován, nemyslela jsem tím bohužel nějaké lehké onemocnění. Kéž by tomu tak bylo! Bohužel jeho stav je vážný a neexistuje žádná naděje, že by se zlepšil. Z vaší reakce usuzuju, že jste nevěděl, že jsem poslední roky spravovala vaše panství já. Nevěděl, že?“ pokračovala Kate. „Pomáhala jsem mu už řadu let, ale posledních 18 měsíců jsem už vedla panství sama, když se jeho zdraví výrazně zhoršilo.“

„To je mi moc líto. Nicméně jsem překvapen, že nechal vést celé panství vás. Možná jste kompetentní, ale jste přece jen žena a už jen to vás zcela z této pozice vylučuje. To váš otec musel přece vědět!“

„Šlo o neformální dohodu.“

„Aha, takže můj otec neměl ani tušení o tom, že se mu o panství stará správčova dcera.“

Kate se naježila. „Narodila jsem se tu a vyrostla

a svému otci jsem od malička se vším pomáhala. Znáám panství mnohem lépe než vy sám, pane.“

„To není nic složitého, to můžou tvrdit i krávy na pastvě.“

„Já tohle místo miluju, pane, i když vy evidentně ne.“

„Nemusíte se hned tak čepýřit. Nehodlám zpochybňovat vaše schopnosti. V tomto ohledu nezastávám názory mého otce a nemám nic proti tomu, aby panství spravovala žena.“

„Pak byste se tedy mohl podívat na účetní knihy, nechcete?“

Kate před něj předsunula účetní knihu, ale Daniel ji jen zběžně prolistoval.

„Nehodlám předstírat, že finančním záležitostem rozumím. Ale věřím svému londýnskému právníkovi, který mě ujistil, že panství je v dobrých rukou.“

„Relativně, celkem vzato. Bohužel, váš otec nechtěl investovat – ani čas ani peníze. Panství ho vůbec nezajímalo.“

Zdálo se, že tento nezájem přešel z otce na syna.

„Je mi velmi líto, že je váš otec tak vážně nemocný. Kdybych vám mohl jakkoliv pomoci...“

„Vlastně můžete...“, nadechla se Kate připravena vychrlit na něj její odvážný návrh. Komičnost situace ji kupodivu uklidnila. „Kdybyste se posadil, vše vám vysvětlím, lorde Elmswoode.“

„Udělalo by mi radost, kdybyste na toho lorda zapomněla.“

„Ale tak se nyní jmenujete...“

„Ne. Nechci ani titul, ani panství, ani peníze, ani tento dům... který evidentně nechal otec zchátrat.“

„Ano, to je jedna z věcí, které jsem s vámi chtěla probrat.“

„Jedna z věcí? Já sám jich mám dlouhý seznam a k tomu málo času, víte?“

„To samozřejmě vím.“ Nechtěla na něj tak vyštěknout, ale její nervy byly napjaté k prasknutí... „Prosím, posadte se a já vám vše vysvětlím.“

Kate ukázala na židli na druhé straně stolu a k její úlevě Daniel bez odporu udělal, co po něm chtěla. Nohy židle nechal nějaký potměšilý předchozí správce zkrátit, aby měl vždy navrch nad tím, kdo seděl proti němu. Daniel Fairfax byl ale velmi vysoký a ona naopak drobná a malá, takže když si sedla, musela k němu i přes jeho nevýhodnou polohu vzhlížet.

Narovnala se, on si natáhl nohy před sebe. Byl ostříhaný nakrátko, jako by ho někdo vzal spíše břitvou, a krátký porost odhaloval počínající kouty. Byl do hněda opálený, což ještě více zvýrazňovalo jeho ostře řezané rysy a výrazný nos.

Rty měl plné, přesto nepůsobily nijak změkčile. Naopak, jeho obličej byla dokonalá ukázka mužnosti a potvrzením jeho života ve zcela odlišném klimatu, než jaký panoval v Británii.

Nosoretní rýha i vějířek vrásek kolem očí poukázaly na to, že jeho život je plný akce. Jeho oči byly nyní upřeny na ni. Odolala pokušení ověřit si, zda se jí z dokonalého účesu neuvolnila kadeř.

„Jak dlouho tu můj otec žil zcela odloučen od lidí?“ zeptal se. „Soudě podle domu usuzuji, že tu žil ve dvou místnostech a staralo se o něj pár sloužících.“

„Docházelo k tomu postupně. Úplně se stáhl asi

tak před dvěma lety. Okolní svět pro něj přestal existovat.“

„Takže jste mohla bez problémů převzít otcovu práci, aniž by si toho otec všiml,“ konstatoval.

„Nijak jsme ho nepodváděli,“ načepýřila se Kate. „Každý měsíc jsme mu s tatínkem předkládali účetní knihy, a pokud se váš otec potřeboval na něco zeptat, poslal tatínkovi zprávu. Prosím, neurazte se, ale mám-li být upřímná, vašemu otci bylo úplně jedno, kdo tu pro něj pracuje, lorde Elmswoode.“

„Urážíte mě pokaždé, když mě nazvete lordem. Prosím, říkejte mi Danieli.“

„Danieli,“ řekla, ale přišlo jí to divné, takové důvěrné.

„Nešlo jen o to, že by ho nezajímaly detaily, bylo mu úplně jedno, jak se to tu vede a že se dělají jen minimální opravy. Proto jste panství zdědil ve stavu, který vyžaduje naléhavou rekonstrukci.“

Vstrčil ruku do kapsy a vytáhl malý, pestrobarevný drahokam a začal si s ním pohrávat.

„Už při své poslední návštěvě jsem dal otci jasně najevo, že o Elmswood nestojím. Že se dědictví vzdávám.“

„Chcete tím říct, že jste chtěl, aby vás otec vydědil?“ Kate zvolala, šokována tím, jak někdo může její milované místo tak bezcitně odmítat.

Daniel se kysele usmál. „Nebojte se. Jako vždy, ani tentokrát nebral na moje přání ohledy.“

„Ale... myslíte to vážně, že nechcete mít s Elmswoodem nic společného? Nikdy?“

„Nikdy! I když to neznamená, že by mě těšilo vidět

panství v tak žalostném stavu. Málem jsem ani nenašel dveře do zahrady.“

„Já vím, a je to jedna z věcí, které mě opravdu trápí, věřte mi,“ řekla Kate. „Dlouhé roky toužím po jediném – abych mohla panství Elmswood a zahradám vrátit původní krásu.“

„A také zmodernizovat farmy, že? Na ženu máte poněkud nezvyklé ambice.“

„Zdědila jsem otcovu lásku k Elmswoodu.“

„Je naděje, že by se pan Wilson opět zotavil? Promiňte, že se ptám tak přímo, ale...“

„To je v pořádku. Je mi jasné, že vám jde o čas. Tatínkovo zdraví je velmi křehké, a i když není v bezprostředním ohrožení života, není rozhodně ve stavu, že by se mohl o panství starat.“

„Má vše, co potřebuje? Nebo bych pro něj mohl něco udělat? Zmínila jste se, že ano... Co to je?“

Krásně jí nahrál. Kate vyschlo v hrdle a srdce jí zběsile tlouklo. Ale další příležitost už nebude. Dlužila to otcovi i sama sobě. A také Elmswoodu.

„Můj otec si dělá starosti s tím, co se s námi stane, když už vám nebude moci sloužit.“

„Nechápu...“

„Myslím tím, kde budeme bydlet a za co budeme žít. Náš dům je zde na panství a veškerý náš příjem také pochází jen z vašeho panství, až na malé dědictví, které nám odkázal váš otec ve své poslední vůli. Pokud byste jmenoval jiného správce, naše situace by byla velmi kritická. Nejde ani tak o mě, ale spíš o tatínka...“

„Nemusíte se ničeho takového bát. V současné

době jste *de facto* správcem panství vy a já nemám jediný důvod, proč bych na tom něco měnil. Než odjedu, dám to do pořádku i po formální stránce, to vám slibuji. Přijel jsem s úmyslem svěřit celé panství vašemu otci, abych opět mohl cestovat po světě. Teď tedy svěřím správcovství vám. Je vidět, že vám mohu důvěřovat a navíc, vy to tady milujete, takže věřím, že panství bude v těch nejlepších rukách.“

Daniel se usmál, spokojen s řešením.

„Jak vidíte, můžete být klidná. Takže teď bychom se mohli věnovat tomu, co musím...“

„Obávám se, že to nebude fungovat.“

„Vy o tu pozici nestojíte?“

„Jsem nesmírně potěšená vaší nabídkou a ruku na srdce, udělala bych vše, abyste svého rozhodnutí nikdy nelitoval. Věřte mi,“ řekla Kate čestně. „Kdybych si myslela, že by toto ujednání v praxi fungovalo, okamžitě bych tuto příležitost využila. Ale nejde o to, že bych tu práci nemohla dělat – úcty dokazují opak, ale pravdou je, že jsem žena a nepocházím ze šlechtického rodu, a vy tu nebudete, abyste mě podpořil svou autoritou nebo se podílel na skutečně důležitých rozhodnutích. I když mě to opravdu bolí, já být správcem panství nemohu. Nefungovalo by to.“

„Ale tak co navrhuje? Nechci sem brát někoho cizího a vás s tatínkem vyhodit na ulici, a i když mi na tomhle panství vůbec nezáleží, nechci pokračovat v otcově snaze nechat ho totálně zdevastovat.“

„Mohl byste panství prodat, určitě byste kupce našel.“

„To by ale vaši situaci nijak nevylepšílo,“ podotkl

Daniel a začal si opět hrát s drahokamenem. „Ne, potřebuju jako správce někoho, komu mohu stoprocentně důvěřovat. Moje sestra v Irsku má syna a plánuju, že právě jemu panství přenechám, až na to bude mít věk. A s radostí mu přenechám i titul.“

„Vy máte synovce?“ vyjekla překvapeně Kate.

„Tak mi to řekli.“

Jeho hlas zněl naprosto nezúčastněně, ale třeba je to jen zdání, doufala v duchu Kate.

„Vy jste nevěděl, že vaše sestra má syna? Narodil se asi nedávno...“

„Je mu sedm nebo osm, takže ještě pár let potrvá, než mu budu moci panství přenechat.“

„Sedm nebo osm! A váš otec o tom věděl?“

„Nemám tušení. Nezmínil se o něm ani ve své poslední vůli.“

„A vaše sestra? Co si ona myslí o vašem plánu?“

„To nevím, neprobíral jsem to s ní,“ odpověděl Daniel netrpělivě. „Nezajímám se o její život, stejně jako se ona nezajímá o můj, slečno Wilsonová. A budu vám vděčný, když potlačíte svoji evidentní touhu klást mi další otázky, protože nemám ani chuť ani čas se s vámi bavit o mé rodině. Chci jen, aby můj synovec nezdědil ruinu, a vy jste evidentně osoba, která to může zajistit. Přesto mi tvrdíte, že i když byste moc ráda práci přijala, je to vlastně nemožné. Oba chceme totéž, takže musí existovat způsob, jak z nemožného udělat možné.“

Tak a teď musí promluvit nebo mlčet navždy... Vše, co Daniel řekl, byla voda na její mlýn, tak honem do toho!

Ruce se jí chvěly a zpotily. Otřela si je do šatů a odkašlala si.

„Mám plán, jak vzkřísit dům i celé panství a dostat jej do stavu, kdy ho budete moci v klidu předat synovci.“

Daniel odložil tyrkysový kámen na stůl, opřel se a usmál.

„Musím přiznat, že mě neustále překvapujete. Tak jaký je ten váš plán?“

Měl krásné rovné zuby, a když se usmál, svítily do daleka. Byl to velmi nakažlivý a nečekaný úsměv. Takový, jaký si chce člověk zasloužit a udělá pro to cokoliv. Změnil ho a dodal mu podoby velmi atraktivního muže.

Kate mu úsměv statečně vrátila, i když jí žaludek dělal kotrmelce.

„Je to poněkud radikální plán,“ začala a cítila, jak jí na zádech vyráží pot. „A bude vyžadovat velkou dávku důvěry na obou stranách.“

„Tak teď už jsem tedy opravdu napjatý. Tak sem s tím, nebojte se.“

„Dobře tedy. Můj návrh řeší vše – vaši touhu žít v zahraničí bez nutnosti starat se o panství i moji touhu žít s tatínkem, dokud tady na světě bude. Díky němu budu mít také dostatečnou autoritu, abychom mohla sama rozhodovat o důležitých záležitostech včetně finančních. Umožní mi vaše pozemky nejen udržovat, ale i nadále zlepšovat, zrekonstruovat dům a také zahrady. Vy nebudete muset dělat nic, jen se vrátit k vašemu životu někde v černé Africe nebo kde to vůbec pobýváte. A až nastane čas, budete moci

předat vaše panství synovci a já... Zatím nevím, co budu dělat já, ale proč to řešit teď, když je to ještě daleko. Co si o tom myslíte?“

„Popravdě to zní moc dobře...“

Kate zašoupala nohama pod stolem. Vzala do ruky Danielův vyleštěný kámen a začala jím otáčet v ruce. Byl oválný, krásně hladký a uklidňoval ji.

„Tyrkys?“

Natáhl po kameni ruku. „Ano, slečno Wilsonová.“

„Kate, říkejte mi Kate, bude to lepší, když budeme... a já vám také říkám jménem.“

„Když už jste to nakousla, tak to teď nezamlouvejte a řekněte mi všechno. V čem je háček? Musí tam nějaký být, když tak váháte...“

„Tím háčkem jsem vlastně já.“

„Tak teď už tomu vůbec nerozumím.“

Nadechla se a řekla: „Myslím, že bychom se měli vzít.“

Podíval se na ni, jako by si nebyl jist, jestli se má začít smát nebo ji nechat odvézt do místního blázince.

„Aha. Jenom tohle? Nebo bych měl vědět ještě něco dalšího?“

„Ano, je tu ještě jedna věc,“ řekla odvázně. „Abychom uchránili otcovu hrdost, obávám se, že budeme muset tvrdit, že to byl váš nápad.“

PRVNÍ KAPITOLA

Panství Elmswood, červen 1831

Kate s povzdechnutím odsunula dopis pro Eloise, který se snažila dát dohromady. Nejstarší neteř jejího manžela, jak právě zjistila, porodila dcerku. Jak se zdálo, mateřství ji těšilo, i když si brala Alexandra z rozumu a nečekala, že bude manželství po všech stránkách naplněné a že z něj vzejde dcera.

Ale Eloisin sňatek z rozumu se změnil ve spojení dvou lidí, kteří se milují. Láska a štěstí z jejího dopisu doslova přetékały a Kate by moc ráda přijala její pozvání navštívit ji v Lancashiru a potěšit se s malou Tildou. Jenže v danou chvíli to bohužel nepřicházelo v úvahu.

Přišla o tolik věcí, když byla pryč. Jak dlouho tento podivný stav asi potrvá?

Odsunula židli a přešla k oknu. Ranní salonek měl okna do zadní zahrady. Trávník tam byl pečlivě zastřižený a navazoval na bohatě rostoucí keře. Uprostřed sál mohutný dub, na nějž Eloise tak ráda lezla, když pobývala v Elmswoodu. Na tiché hladině jezera ladně pluly dvě labutě.

Bylo to opravdu loni v říjnu, když se na jejím prahu objevili neohlášení dva džentlmeni? Představili se jí jako kolegové jejího manžela a ona si myslela, že jí nesou od manžela dopis nebo zprávu.

Nabídla jim čaj a koláčky a chvíli si povídali o počasí a velmi špatném stavu silnic. Přitom se zmínili, že znají Eloise ze společnosti a pak konečně odhalili pravý důvod jejich návštěvy – a tím byly jejich vážné obavy o Danielův život.

Přemýšlela, jaký vztah může mít tato podivná dvojice k Eloise a proč se o nich Eloise nikdy nezmínila, když si uvědomila, že jejich zdvořilé výrazy vystřídal zcela jiný výraz.

Začali ji vyslyšet. Jedna otázka stíhala druhou v rychlém sledu, až je nakonec překvapila požadavkem, aby ji přestali bombardovat dotazy a poskytl jí nějaké informace. Když je dostala a spolu s nimi uslyšela jejich návrh, byla šokovaná.

Nedali jí čas se vzpamatovat. Mladší z obou mužů, sir Marcus, jí začal dávat stručné příkazy včetně toho, co má dovoleno komu říct, a to včetně neteře Estelle, které byla nucena okamžitě svěřit správu panství.

Za tři hodiny byli všichni pryč, včetně Kate. Vyšli na cestu, která jí zabrala nejen zbytek stávajícího roku, ale i významnou část roku následujícího.

Jinými slovy, strávila v zahraničí celou zimu a jaro a vrátila se domů teprve včera, na začátku léta.

Rozhlížela se kolem sebe a vdechovala jemnou vůni růže, kterou si utrhla ani ne před hodinou na zahradě. Musela si připomínat, že je opravdu doma.

Panství Elmswood jí najednou nepřišlo jako domov. Už ne.

Poprvé od doby, kdy na Elmswood přijely neteře jejího manžela, což bylo před více než šesti lety, byla sama. Její milované chráněnký pryč, ponořeny do vlastního života, v němž už ji nepotřebovaly.

Eloise má manžela a dítě. Phoebe si během její nepřítomnosti otevřela v Londýně restauraci a vdala za muže, o němž Kate nikdy před tím neslyšela a kterého nikdy ani neviděla.

A ani ho v dohledné budoucnosti neuvidí, stejně tak jako restauraci, i když by o to Kate moc stála.

Po určitou dobu, zcela nečekanou a doufejme i velmi krátkou, si bude muset odepřít nejen společnosti milovaných neteří, ale také drahé Estelle, která se starala o Elmswood v době její nepřítomnosti a nyní musela odejít.

Ne že by proti tomu něco namítala, díkybohu. Spíše naopak. Přivítala svobodu a šanci vydat se na dlouho plánované cesty po Evropě a zcela loajálně nekladla žádné zvědavé otázky, na něž by za daných okolností měla plné právo. A za jakých okolností!

Kate se sesunula do jednoho z křesel, opřela si hlavu a zavřela oči. Opravdu se jí uplynulých devět měsíců jen nezdálo? Všem řekla jen naprosté minimum, ale pravdivé, na rozdíl od příběhu, který měla podle instrukcí sira Marcuse říkat veřejnosti.

Co si z toho vzali, si nedokázala ani představit, ale chovali se loajálně. Pokud o celé záležitosti mluvili, tak jen mezi sebou. Ted už bylo po všem a Kate to vše připadalo jako sen... nebo spíš noční můra?

Ať tak či onak, ještě nebylo vyhráno. Nahoře, v jednom z hostinských pokojů, ležela jedna velmi skutečná, i když skrytá připomínka této skutečnosti. Sopka, která mohla kdykoliv vybuchnout.

Daniel, její manžel již jedenáct let. Nejbližší žijící příbuzný děvcat. Muž, kterého Kate sotva znala a kterého jeho vlastní neteře nikdy nepotkaly.

Vtom klapla klika dveří od salonu. Kate vyskočila a dovnitř vešel muž, o němž právě přemýšlela. I když zrovna nezářil zdravím, do smrti měl daleko a rozhodně nebyl žádná iluze, ale tvor z masa a kostí.

„Tak tady se schováváš.“

„Danieli!“

Instinktivně k němu vyběhla, ale když viděla, jak se tváří, zarazila se a zase se posadila. Jeho oblek byl přinejmenším nezvyklý – měl na sobě něco jako exotickou tuniku a volné kalhoty, přes to dlouhou košili z hedvábí se zlatými draky, převázanou zlatým páskem. Na bosých nohou měl bačkory stejného stylu.

„Čínské,“ vysvětlil, když si všiml, jak na oblečení zírá. „Evidentně oblečení se sem dostalo dříve než já.“

„Aspoň máš co nosit,“ řekla s nuceným úsměvem. „Nevím, jak dlouho potrvá, než ti sem z Londýna přivezou novou garderobu a ve vesnici toho moc neseženeš, pokud tedy netoužíš po vlněné haleně a kalhotách. Nebo jsou tu šaty tvého otce, jsou všechny uloženy na půdě...“

„To se radši budu oblíkat jako farmář,“ skočil jí do řeči Daniel.

Ta jedna věta vyvolala spoustu otázek, otázek,

kteří si Kate během let jejího manželství kladla několikrát, ale nikdy se nedočkala odpovědi. Nejspíš se ani nedočká.

Když byl Daniel naposledy doma – a to bylo už před jedenácti lety – zůstal na Elmswoodu jen tak dlouho, aby se s Kate vzali. Dostali zvláštní povolení, protože technicky vzato, oplakával smrt otce. Pravdou ale bylo, že nechtěl čekat dalších šest týdnů, aby se zvládly ohlášky.

Tentokrát ho nedotáhla do Anglie proti jeho vůli, ale kdyby měl víc síly, než aby jen slabě protestoval, pochybovala, že by se v Elmswoodu ukázal – i přes příkazy, které dostal.

Jak dlouho tu asi zůstane? Není rozhodně ve stavu, aby kamkoliv jel. Květinový čínský komplet na něm visel, ač se právě jím pokoušel maskovat dramatický úbytek váhy. Také se oholil, což ji nepřekvapilo. Když se o něj starala na cestě domů, jež vedla z Kypru na Krétu, pak na Maltu, Gibraltar, Lisabon a Portsmouth, tak mu nejvíce vadilo, že má neupravené vousy – tedy ve chvílích, kdy byl alespoň trochu při vědomí.

Neřekl Kate, aby ho oholila břitvou a ona by si to nedovolila. Měla příliš velký strach, že by ho mohla nechtěně říznout. A tak využívali služby holiče.

„Co? Pořezal jsem se?“ zeptal se.

Kate si uvědomila, že na něj beze slova zírání a zavrtěla hlavou.

„Pak si nejspíš myslíš, že vypadám jako smrtka.“

„Naopak, myslím si, že vzhledem k okolnostem vypadáš pozoruhodně dobře.“

Což byla pravda. Vypadal sice jako duch, ale šedé kruhy pod očima a pár nových vrásek kolem nich mu překvapivě slušely. Bylo to nespravedlivé. Vrásky, které získala za posledních pár měsíců, jí přidaly na letech, zatímco Daniel vypadal jako smrtelně přitažlivý muž. K čertu s ním!

„Nečekala jsem, že vstaneš tak rychle,“ řekla Kate trochu kousavě, ne kvůli jeho přítomnosti, ale kvůli své reakci na něj.

„Nemůžeš mě pořád držet zavřeného v ložnici, i když to by se ti asi líbilo.“

Zavřel za sebou dveře a došel ke křeslu stojícímu proti Kate. Kate si během toho stihla uvědomit, že za atraktivní fasádou se skrývá neuvěřitelně protivný mužský a zaskřípala zuby.

„Nevím, proč si myslíš, že tě tu chci věznit.“

„Ne ty, oni,“ vycenil zuby. „Ironie, nemyslíš? Dostanu se z jednoho vězení a spadnu do druhého. Budu předpokládat, že ses nestala bachařkou dobrovolně, což ale nemění nic na tom, že mě tu máš hlídat.“

„Doufám, že nehodláš moje schopnosti žalárenice testovat. Poté, co jsem přešla půl světa, abych tě dostala domů, nemám chuť tě honit po Shropshiru.“

„To bys vážně udělala?“ zašklebil se. „To bych chtěl vidět.“

„Nebudu muset,“ odpověděla Kate ostře. „Jen si jdi, klidně hned. Můžeš jít do vesnice, nebo si přivolej drožku.“

„Nic z toho nepotřebuju. Mám vlastní koně a kočár.“

„No, vlastně nemáš. Je tu sice kočár, ale už ho léta nikdo nepoužíval, takže kdo ví, v jakém je stavu. A kromě mého koně a ponyho, který tahá bryčku, a koní na farmě, jsou stáje prázdné. Takže budeš muset jít pěšky. A neboj se, bránit ti nebudu,“ usmála se na něj sladce.

Na chvíli se bála, že ji prohlédl, ale nakonec jen vyčerpaně vydechl.

„Víš stejně dobře jako já, že mám příkaz tady zůstat. Doufám, že to nebude moc dlouho, protože podmínky našeho manželství nezahrnují žádnou formu spolužití. Jsem si jistý, že nechceš, abych se ti tu pletl pod nohy a následoval tě, kamkoliv se hneš, a ujišťuju tě, že nic takového nemám v úmyslu. Elmswood je tvoje království, ne moje.“

„Je to tvůj domov Danieli.“

„Ne, je to tvůj domov a moje vězení, i když mnohem pohodlnější než to poslední. Kéž bych tě byl nemusel do toho diplomatického zmatku zatahovat.“

„Jsem tvoje žena,“ řekla prostě Kate, „a je pochopitelné, že mě do té záležitosti zatáhli.“

„Jsi moje žena jen podle jména. Vzal jsem si tě, aby ses starala o Elmswood, ne o mě.“

„Vždyť jsi málem umřel, proboha!“

Kate sklonila hlavu a pomalu počítala do deseti. Opakoval stále totéž od chvíle, kdy před dvěma měsíci poprvé nabyl vědomí. Už ji to začínalo štvát. Opravdu štvát.

„Nebudu se omlouvat za to, že jsem udělala, co se ode mě chtělo. Jsi můj manžel a moje povinnost je